

" " "
 29/11/2013
 2779 '

שֵׁשׁ בָּת
 שֵׁשׁ לֵוִים

עֲלִים

עֶלְוֹן קְבוּץ סַעַד

_____

".. (" ; ") -
 ?

מתעלה ,

".. (" , ") -

(ממעין האגדה- א. ארזי)

ימי החול		שבת	
5.32	/	16.18	
		16.25 '	14.00 '
8.57	"		
16.38		<u>6.30</u>	'
13.15	' (")	8.30	'
16.25		11.30	
16.58		13.30 , 12.30	
20.10		16.50	'
7.30		17.14	
8.00	:		

אחות תורנית- דורית רידר

יוסף - המנהיג הראוי

נהוג לכנות את יוסף "צדיק", אך מעבר לכינוי הנכון הזה, הוא ראוי גם לתואר "המנהיג". ופרשתנו מוכיחה זאת. מנהיג צריך תכונות רבות, ונדון בכמה מהן:

סולח

הסליחה מורכבת מכמה דברים:

קבלת העבר בלי רצון לתקן את עול שנעשה לו.
קיום מצוות 'לא תקום ולא תטור' - כלומר בלי כל מחשבה רעה כנגד הפוגע.
נסיון כן לתקן את מערכת היחסים עם הפוגע.
שניים הראשונים מצאנו אצל יוסף. ואף כי האחרון קשה למצא בכתוב, יתכן שנסה לתקן.

על הנקמה, נוכל להשוות את יוסף עם אנשים אחרים. מי שקרה את הרזון ממונטה קריסטו, בודאי יבין את טבעיות הנקמה, וכמה אדם צריך לרכך את לבו למצוות 'לא תקום'. ולא לחנם אמצו התועים את יוסף כדוגמה ומופת אשר תיארו על פיו את מעשי 'אותו האיש', שאמר על הצלב: "'אבי, סלח להם כי אינם יודעים מה הם עושים"'. יוסף אף עלה עליו, כי הוסיף ברכה לאחיו, באשר נתן להם את טוב ארץ מצרים, גושן. ולא דרש צדק ועונש מאיש. וכל זאת כאשר היה לו הכוח לעשות כל אשר חפץ. מי שמבלה את ימיו בהסדרת הצדק ולא מתגבר עם המציאות לעולם לא יהיה מנהיג טוב.

עובד

ניכר כי יוסף הפגין חריצות במצרים בכל 'תפקידיו', ולא שקע בייאוש גם בשעותיו הקשות. לולי עבודתו זאת לא עלה לגדולה.

שולט

יכולת השליטה של יוסף אולי החלה בטיפול של אביו. בצווארון הלבן ובחליפה היפה שלו, ובטרם צבר כל נסיון בחיים ובניהול, הלך לפקח בגאווה ובהתנשאות על הצווארון הכחול - אָחיו. אך יש לדלג על כל מעשי הנערות, כמו אצל כל אדם שלומד מנסיון חייו. [גם האחים למדו. הם למדו לקבל את האח הקטן והמפונק, כפי שהראו ליוסף בסעודה, כשלא הגיבו כלל למנות היתרות שהרעיף עליו יוסף. ככל הנראה התגברו על הקנאה הילדותית]. זרעי החינוך של יעקב גדלו אצל יוסף כבר אצל פוטיפר, ויוסף הוכיח את יכולת הניהול במשק הבית, וכן גם בבית הסוהר, וכמובן בניהול כל ארץ מצרים. ומכאן, לתכונה הבאה.

דואג לזולת

"והָנֶם זֹעֲפִים" - די בשתי מילים אלה להקפיץ את יוסף לעזרתם של היושבים בחסותו. כן עשה כמובן למשפחתו, ואף לכל תושבי מצרים והסביבה, כי לא דאג רק לעצמו שיהיה לו מה לאכול. גם המפרשים מסבירים את הביטוי 'לחם לפי הטף' שנתן את מזער הדרוש לקיום בעת הבצורת, ולא הפליג במזונות מרובותים לאנשי שלומו.

מוסרי

די אם נזכיר את מיאון יוסף בבית אדוניו, כדי ללמד מוסר לכל זמר מזדמן או נשיא או בעל שררה.

רואה את העתיד

אולי תכונה זאת כלולה באחרות, אך יש להזכיר את הראייה עצמה: יוסף יכול היה לראות בשלילה את מעשי אחיו, אך לא עשה כן. הוא הדגיש את הטוב: "ועתה אל תעצבו, ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אותי הנה", "א-להים חשבה לטובה" ועוד.

מה נתן ליוסף את הכוח המיוחד לסלוח ולצפות רק לעתיד?

נראה כי התשובה צריכה להיות שראה את עזרת ה' בכל מעשיו למען מטרה חשובה. הוא ראה כי כל הצרות שעברו עליו הביאו אותו למקום טוב. כל מה קרה איננו מקרה, אלא מכוון להחיות את משפחתו ולקיים הבטחת ה' לאברהם "כי גר יהיה זרעך..." וכן "להחיות עם רב".

בודאי ניתן להצביע על כשלונות של יוסף, גם אחרי שגדל - כגון העדר בקשת סליחה על התנהגותו בנערותו - אך נוכל ללמוד יותר מן התכונות החיוביות המוצגות בפרשה למען עתידנו שלנו.

ב' חנוכה יום ו' כ"ו בו. נר חנוכה בלא שהחיינו. ומיד לאחר נר חנוכה מדליקין נר של שבת.
 ג' חנוכה- שבת קודש פרשת מקץ כ"ז בו. שחרית הלל שלם.
 מוציאין ב' ספרי תורה באחד קורין ז' גברי בפרשת השבוע ובשני למפטיר פרשת נשא –
 'ביום השלישי'. מפטירין 'רני ושמחי' (זכריה ב').

- ראש חודש טבת ביום שלישי ורביעי.
 המולד ליל ג' שעה 12 עם 58 דקות 5 חלקים. אין אומרים הזכרת נשמות ו'אב הרחמים'.
 מוצאי שבת קודש אין מאחרין להתפלל. מדליקין נר חנוכה ואחר כך מבדילין. אין מברכין
 'בורא מאורי האש' על נר חנוכה שאין נהנין לאורו.

(לוח ארץ ישראל – הרב טוקצ'ינסקי)

- סקר הרב ארי בשיעור שלאחר התפילה את שורשי מנהג 'נישוק ספר התורה' הנגזר מהפסוק בשיר השירים: "ישקני מנשיקות פיהו..." ומפרש רש"י: "...כחתן אל כלה פה אל פה". דיברנו גם על מגבלת נשיאתו בקרב הקהל מפאת כבודו המחייבת להפעיל שיקול דעת - האם הארכת מסלול ההליכה עמו היא מיותרת וגורמת לזילות מעמדו או שהיא הכרחית כתוצאה ממגבלות טכניות ומשמשת לכבודו. היה זה 'פרומו' חשוב לדיון הציבורי שאמור היה להתקיים ביום שני, במטרה לדון ברעיון המציע להגיע עם ספר התורה לקדמת עזרת הנשים, כך שגם הן תוכלנה לחלוק לו כבוד.

- בשיעור 'פרשת השבוע' שנשא את הכותרת "לפעמים חלומות מתגשמים" חשף בפנינו עופר שלומי את מפתח פענוח החלומות בו השתמש יוסף מול שר המשקים והאופים, מול פרעה ובעיקר, באיחור של 11 שנים - מול עצמו. היה זה שיעור מרתק שהוכיח כי גם בפעם האלף... ניתן לקרוא את אותו סיפור ולהסיק ממנו מסקנות חדשות. ומהו המפתח? - רמז... אחד עשר הכוכבים שראה בחלמו הראשון אינם מייצגים את אחד עשר אחיו! והשמש- היא מצרים..

- יצאו תלמידי החטיבה בבית הספר דע"ת, בארגונה של הרכוזת החברתית - עדי סאסי, להצגה 'כנר על הגג' ב'תיאטרון הקאמרי' בתל אביב, בכיכובו של נתן דטנר. התלמידים יצאו מוקסמים מהמחזמר הקלאסי השוזר בתוכו עצב והומור, דיאלוגים שנונים ומונולוגים נוקבים ומעוררי מחשבה גם מול בורא עולם. בין לבין סחפו קטעי השירה והריקוד את הקהל לרוח העיירה היהודית - 'חתונה יהודית', 'בית מרוזח', 'קוזקים', 'שדכנית', 'חייט עני', 'גביר', 'פרעות' ולבסוף... 'גירוש מהעיירה'. התלמידים שעברו הכנה רצינית מוקדמת על ידי הצוות החינוכי בהנהלתה של דרורית וייס ולמדו על הרקע ההסטורי, הספרותי והתרבותי של ההצגה - התחברו אליה בקלות ונהנו מכל רגע.

אז איך משמרים את ההצלחה?? התשובה ברורה. הופכים אותה ל... - מסורת!!

- התקיים במועדון דיון פתוח בנושא: 'מתן אפשרות לנשים לנשק את ספר התורה בעזרת נשים, בתפילות השבת והחג'. המשתתפים שדיברו תחילה בגוף 'שלישי - רבים' ועל ידי כך הצניעו את עמדותיהם ורגשותיהם התבקשו על ידי דרורית שהנחתה את השיח, להתקדם לחזית ולחשוף בפני קהל המשתתפים את דעתם האישית. מאותו הרגע נדלק הניצוץ הרגשי והציף רגשות עמוקים משני צידי המתנס. לצד חילוקי הדעות והתגובות האינסטינקטיביות ההפוכות לאותה הפעולה בדיוק.. גילו שני הצדדים יחס עמוק וקשר נפשי אמיתי לבית הכנסת עד כדי כך שקולם של הדוברים נרעד מהתרגשות. ואולי שני צידי המתנס הם לא אלו שבעד או נגד שינוי המנהג הקיים, אלא המתנס האמיתי נמצא בין אלו שבית הכנסת מהווה מקום מרכזי בחייהם לבין אלו האדישים אליו?? - כפי שאמר אלי ויזל: "ההיפך מאהבה אינו שנאה, הוא אדישות. ההיפך מאמנות אינו כיעור, הוא אדישות. ההיפך מאמונה אינו כפירה, הוא אדישות..".

נמצא שאלו שטרחו והגיעו לדיון מפאת חשיבותו ושבת הכנסת נמצא בשורש נשמתם, קרובים זה לזה הרבה יותר מאותם אלו שלא מצאו בו עניין.

תודה לדרורית שהצליחה במקצועיות ובחן להמריא עם כל הנוסעים היישר אל היעד ולהנחו/יתם בשלום. תודה לרב ארי ולמארגנים - ו. דת וצוות ליווי הרב- שלא חששו מהסיכונים והפגינו יציבות ובהירות בנושא.

- נר ראשון של חנוכה, נערכה הדלקת נרות בבית שקמה בהשתתפות משפחת סט וחברי הגרעין על משפחותיהם. יונה רוזנטלר מוסרת שהאווירה הנעימה, דברי התורה והשירה עשו את שלהם ולאור ההצלחה, יושבי הבית מצפים למשתתפים נוספים.

בחברת הנוער נשמרה מסורת החנוכה של שכבת י"א המציגה 'ערב מונולוגים'. הערב בנוכחות המשפחות היה מרגש ומשמעותי - מצפים לפרטים נוספים שיימסרו לעלון הבא..

בצהרי היום הובא הזמר אריק איינשטיין ז"ל למנוחת עולמים. 'סמל ארץ ישראל הישנה והטובה', 'הזמר הלאומי', 'פס הקול של חיינו' - היו חלק מהקלישאות שלא נחסכו בטכס האשכבה ובימי האבל. לאחר ההתעסקות הקודמת ב'זמר הלאומי' הנוכחי וההולל, מצאנו לפתע נחמה פורתא וישועה, בקול רינתו של זמר העבר. היה הוא איש צנוע ועדין בעל כשרונות מגוונים וקול קטיפה מלטף שהקפיד לשמור על ריחוק, הן מהציבור והן ממנהיגיו, בעוד הם 'אצו רצו' להכתירו לאחר מותו כ'קונצנזוס'. רק שלא נגזים בפיתוח המורשת ונהפוך את 'קפה - כסית' ו'חוף מציצים' בהשגחת אורי זוהר, ל'אוהלי צדיקים'.. איך אמר את זה קודם 'איינשטיין' אחר - הכל יחסי.. יהי זכרו ברוך!

90 -

!

היה היה עץ, המתנוסס לתפארה ולגודל בסביבות המושב "תקומה", בודד וייחודי בבלעדיותו העצית בסביבה כולה. על פיו יכוונו כל ההולכים בנגב הצפוני את כיוונם ואת כוונותיהם. ויכולת לשמוע הוראות מפה לאוזן בזו הלשון: "זה המקום נמצא כשמונה מאות מטר צפונית לעץ". וכך קראו לו. לא אמרו אשל, ולא שיטה סלולנית, או סוככנית, ובוודאי לא צאלה, כי לא רצו לטעות בזיהוי, שכן הכוונה היתה ברורה לדבר היחיד בשטח, שהוא- העץ, וחוף ממנו היה כל השטח ריק, בעל ובור יבש ומוכה אבק, ועלעולים מסתוללים בו לאין מפריע. ואז, בחורף, אחד הגשומים והקשים, גאה הנחל ועלה, שטף והכריע את העץ. ונגמר הציון והלך הסיפור. הלך הסיפור? עוד נחזה ונראה.

***

היה היה צריף שבדי בקיבוץ ששימש מלכתחילה לחדר אוכל ובית כנסת גם יחד. עם גדול הקבוץ, הוקם חדר אוכל בנוי עץ והוזח, והצריף השבדי עלה בקודש והפך לבית כנסת (בלי מחיצות!) ולבית מדרש. והנה רחבנו, וגם בניית מקדש מעט בקיבוץ, גדול ומהודר הגיעה זמנה, והצריף השבדי הצנוע עבר להיות המועדון לחבר.

***

גם זה היה היה. אחד מנסיונות התעשייה הראשונים של הקיבוץ, ושמו "פסיפון" שהיה מפעל לפסיפס קרמי צבעוני בירושלים שקיבוצנו ניסה להפכו לקונצרן בניה לעתיד. אמנם התוכניות לא כל כך הצליחו, אבל מאידך נצטברה בקבוץ כמות גדולה של מה שקורין בלע "אב- פאליס" של פסיפונים, הקרויים בעברית צחה- שאריות של המפעל.

***

ועוד וגם, הסתובב לו בקיבוץ אחד "משיגינער" שהיה משחק באמנות בשעות הפנאי, שפתאום חטף וחלה בחצבת ר"ל. ואי לכך נידון לאיזולציה (בידוד) כמנהג הימים ההם בחדר החולים, כדי שלא ידביק את כולם. ואלה ששת השבועות שהספיקו לו למשיגינער לתכנן, לצייר, להדביק ולבצע את הקיר האמנותי, ואפילו לטעת במרכזו עץ.

***

ועכשיו לא נותר אלא לחבר את כל שלל הסיפורים דלעיל, ולספר שבמועדון לחבר שנפתח ברב הדר, ושהיו בו, לא תאמינו, בר ומכונת קפה, שולחנות זעירים וכורסאות (הכורסאות הראשונות של הקבוץ) ואפילו וילונות על החלונות. ובקיר הקיצוני למלא רוחבו- קיר אמנותי עשוי אבני פסיפס צבעוניים המתאר את נוף הנגב צפוני כפי שמצאנוהו בטרם הוקם הצריף הראשון.

***

כדי שלא להאריך במקום שאפשר לקצר, המשיכו ועברו על הצריף השבדי הרפתקאות רבות ושונות, החלפת תחפושות ותפקודים, ממועדון לטלוויזיה הבודדת של הקיבוץ, למועדון בני עקיבא ולחברת הילדים, ובכלל מקום לכל דיכפין עד שהוא היווה סכנה שיתפרק ויתמוטט על המתכנסים בו. וכך עלה הכורת על קיר המוזאיקה והעץ בפעם הראשונה, והוא נקבר והוסתר מתחת לחדר האוכל וליבו- לב אבן שופך דמעת קריסטל, ומצפה לבוא גאולתו.

עם חציית חדר האוכל הגדול, שנחלק לכל-בו ולאולם השמחות, נשלף הקיר האמנותי ממסתורו, והובא והודבק לאחר כבוד וחיידוש פניו, כשהוא זוכה לתת לאולם את שמו החדש - "אולם אשל". אולם השמחות הזה לא שרד הרבה זמן, וכך עם הגדלת ענף המזון והקייטרינג, עלה הכורת שוב על העץ בשנית. אך כמו שלמדנו: "שבע יקום צדיק", מתנוסס כיום העץ על מכונו ועל קירו בחדר האוכל המזרחי למול השמש העולה.

זה המקום לכבד ולהזכיר את העזרה המקצועית של הנגריה שטרחו ועזרו לי רבות בהעברת, הקמת ושתילת העץ. ובא לעץ ולנו גואל.

בערך פעם בשבועיים אנו מקבלים הוראות חשובות מוועדת רכב או מדודה, בעניינים הקשורים בכלי רכב.

אבל מה עם האופניים למיניהם, הטוסטוסים הקורקינטים הטרקטורונים ואפילו בימבה שאפרוח לוקח לקצה העלייה, וטס איתו ברגליים פסוקות לאורך כל הירידה תוך סיכון עצום כשהוא חוצה כבישים ועלול להיתקל באנשים או בכלי רכב?..

מה עם כלי הרכב שחונים כראות עיניהם ואף ממשיכים לפעול בתירוץ "רק לרגע" תוך חסימת צומת או שדה ראייה ומאלצים הולכי רגל לפלס דרכם בדרך לא דרך, כי הדרך המיועדת חסומה!

??

מי צריך לדאוג לסימון הכבישים והבמפרים המוזרים, התמרורים, ומגרשי חניה. מי דואג שהכניסות למבני הציבור לא יהיו חסומות במפגעים שבגינם אנשים עלולים למעוד? כל אחד מאיתנו יכול להוסיף לרשימה כהנה וכהנה..

כבר היו בסעד תאונות ברמות שונות! למה מחכים?? למי צריך לפנות? לאנשים? למרכזי וועדות? לבעלי התפקידים הבכירים?

זה הבית שלנו והוא באחריותנו. אי אפשר לחכות עד לסיום כל תכניות הבניה - מדובר בחיי אדם!

"?..

"

לאור הדיון שמתקיים אודות כניסת שליח הציבור, עם ספר התורה לצד המזרחי של עזרת הנשים. מצאתי לנכון להביא מחדש רשימה שפרסמתי (2004) בעקבות סיור שערכנו בארה"ב.

רשמי ביקור בביכנ"ס חב"ד בסן-דיאגו

במסגרת מסענו לארה"ב, הגענו בערב שבת ראש חודש תמוז לסן-דיאגו. הוזמנו לסעודת ער"ש לביתם של משפחה חבדית. (הקשר נוצר עוד בהיותנו בלוס אנג'לס). נפגשנו עם המשפחה לפני הדלקת הנרות והלכנו אתם לביהכנ"ס החבדי בשכונה.

מיד עם כניסתנו התרשמנו מן המחיצה העוברת בין עזרת הגברים לעזרת הנשים, בדיוק במרכז ביהכנ"ס. כדי לקבל תמונה מלאה מן המבנה הפנימי של ביהכנ"ס, יש להתחיל מארון הקודש שמצוי כמובן וכרגיל במרכז כותל המזרח, לפניו מצוי גם כן במרכז, דוכן הקריאה בספר התורה. המחיצה מתחילה במרחק כשני מטר מן הדוכן בדיוק באמצעיתו. המשמעות היא, שבעזרת הנשים רואים את ארון הקודש ואת דוכן הקריאה, יושבות השורות הקדמיות בעזרת הנשים, נהנות גם מזיו פניו של החזן שמיקומו בצד ימין של הארון.

לאחר התפילה בשעת הסעודה, שאלנו לפשר העניין. מארחינו תמהו על השאלה, וסיפרו כי יש בסן-דיאגו אחד עשר בתי כנסת חבדיים בשכונות השונות של העיר. (סן-דיאגו היא השביעית בגודלה בין הערים בארה"ב) ובכל בתי הכנסת נהוגה אותה שיטה. המחיצה תמיד בדיוק באמצע ביהכנ"ס. קיבלנו את המסר בהפתעה ובחיוך. אולם עיקר ההפתעה נכונה לנו למחרת בתפילת שחרית של שבת. כובדתי בהחזקת ספר תורה שני – כאמור שבת ר"ח, ולתדהמתי, החזן צועד בראש, מוביל מיד בתחילה לתוך עזרת הנשים המלאה ואני בעקבותיו, והמתפללות כולן, מנשקות את ספר התורה בדבקות. ורק בדרך חזרה לדוכן עוברים דרך עזרת הגברים. "בעל הקורא" נראה ונשמע בשני חלקי ביהכנ"ס. כך גם כשרב ביהכנ"ס לאחר הקריאה אומר דבר תורה ומוסיף מענייני דיומא, עומד במרכז הדוכן ומדבר אל שני צידי המחיצה.

שאלנו את מארחנו אם נוהג זה של המחיצה נוהג רק בקהילות חב"ד בסן-דיאגו, הוא ענה שיש מקומות שזה תלוי ברב או באופי מבנה ביהכנ"ס, והוסיף שבשני בתי כנסת של חב"ד בלוס אנג'לס שהוא ביקר בהם, כך היה גם שם. ביקשתי שירחיב בנושא הרב, כלומר מה שייך לתחום של הרב? הוא ענה לי שאישיותו של הרב מאד קובעת את דרכי הנהגת הקהילה. יש רבנים יותר או פחות ליברלים, ובעניין זה אין אכיפה מגבוה, כפי שגם לגבי שאלת פטירתו של "הרֶבֶה". נרמזו שכיום, רבים יותר משלימים עם המצב העובדתי.

אפשר לציין שאנשי חב"ד במקום מגלים פתיחות רבה בנושאים שונים, החזן שהתפלל בערב שבת, איש חב"ד ממוצא מזרחי התפלל בהברה ספרדית ובנעימה מזרחית והקהל משתתף בצורה נאה. אחדים מבין המתפללים (כמובן, לא אנשי חב"ד) באים ברכבם לביהכ"ס, ואין מי שיעיר, בין הבאים גם אדם הידוע כנוצרי, שיש מי שמגדיר אותו כחובב ישראל, אבל יש מי שמגדירו כמיסיונר, אולם אין בדעתם למנוע בעדו מלבוא. ויש שלוחצים את ידו בברכת "גוט שפּעֶס".

פרט מעניין נוסף, הוא ביה"ס החבדי המקומי שלומדים בו בכיתות מעורבות בנים ובנות. ההסבר לכך הוא בשל המספר המועט של התלמידים.

מסתבר שנוהגים שונים קיימים בקהילות אורתודוקסיות שונות ואולי יש מקום לתהות על מיקומם של דפוסים קבועים.

חשוב לשים לב, שהתמונה שמתקבלת מבתי הכנסת של חב"ד, בסך-דייגו, ובעוד ערים בארה"ב, היא, שלא רק שלנשים מותר לנשק את ספר התורה... אלא שהן יושבות, שומעות ומתפללות כשוות... כי המחיצה עוברת במרכז האולם ובכך משדרת את המסר.

עוד עלי להוסיף, שאמנם לא העלינו את השאלה ההלכתית, אבל מכיוון שלכל בית כנסת יש רב, ומספרם רב. נראה לי שהנושא נבדק על ידם. המתפללים איתם שוחחנו, רואים זאת בצורה הטבעית ביותר..

ואכן היה מי ששאל: מה, אצלכם בקיבוץ זה לא כך?

- כפתור הרוזמן המשמש להנעה הוא ומשמש לזיהוי הנהג. לפיכך, אין להעבירו למשתמש אחר.
- את הרכב יש לתדלק כשהוא דומם והמפתח מחוץ לסוויץ'. תדלוק בזמן פעולת המנוע מהווה סכנה בטיחותית
- על הנהג היוצא מהרכב לכבות את המנוע ולנעול את הרכב. אין להשאיר את הרכב פועל אפילו ' כשהוא לבד, גם אם הוא בטווח ראייה. הדבר מהווה סכנה בטיחותית חמורה!
- אין לרדת מדרכים סלולות שאינן מיועדות למעבר רכב פרטי.

"...

"

מדהים.

כששמעתי את הידיעה על הסתלקתו הפתאומית של אריק, האסוציאציה הראשונה שלי הייתה:

"היא תביט אלי טובה וחכמה

כמו בבן השב הביתה מן הדרך.

תחבק אותי אליה בנשימה חמה

אמא אדמה".

אבל לא רק ארץ ישראל הישנה והטובה חיבקה אותו, גם עם ישראל הישן פחות (והטוב לא פחות) מצא את המילים בתוך השירים שלו עצמו. בדקות ספורות, הפייסבוק התמלא בשיתופים של שירים, שבהם אריק שר את דברי הפרידה של עצמו:

"אני הולך לבכות לך, תהיה חזק למעלה...", *"מה נאמר ואין מילים פשוטות יותר, שלום חבר"*, *"דון קישוט אתה*

יכול לנוח...", *"עוף גוזל, חתוך את השמים, טוס לאן שבא לך..."*. וכל זאת, מכיוון ש"כבר לא ילכו לבקר חבר

שלהם, אדון שוקו אחר..."

אריק, שילוב נדיר של כשרון עצום וצניעות מדהימה, השאירו אותנו עם התחושה ש"כל הנרות שהדלקנו בלילה, לא יגרשו את החושך הקר הזה", מכיוון ש"כל כך קשה לכתוב דמעות". ובכל זאת, "יכול להיות שזה נגמר". זה היה צפוי ש"אתה ילד לירי. צפוי לך מוות שקט"?

בשורה התחתונה, יתכן שכל מה שאריק רצה זה

לקחת פסק זמן ולא לחשוב,

לשבת מול הים ולא לדאוג?

לתת לראש לנוח מהפיצוצים,

לתת ללב לנוח מהלחצים?

אני יודע שזה לא הזמן

בעצם גם אני עוד לא מוכן.

אבל הנשמה רוצה קצת מנוחה,

לתפוס אוויר בשביל לחזור לעבודה?

אולי זה רק משבר קטן וזה חולף

אולי פשוט אני נהייתי קצת עייף?

אפשר ללמוד הרבה מאוד מהשירים של אריק. המסר הרציונאלי, בעיני, הוא:

"את הרע צריך לראות בכדי להילחם בו

על הטוב צריך לשמור בכדי להתנחם בו".

אבל הלב הוא רוצה הרבה יותר

מספר סיפור אחר וחוזר ואומר שהלכת – לכולנו – חבר.

" "

שמחה גדולה יש בליבי עם כניסתו של חג החנוכה. חג של אור, חג של משפחה וקהילתיות. מילות השיר "כל אחד הוא אור קטן וכולנו אור איתן" מזכירות לנו שוב את סודה של הקהילה, את סודו של היחד ולוואי ונזכה לשמור על המרחב של "כל אחד", אך גם לנצל את ה"כולנו" ליצור "אור איתן"! רק העובדה שבחוץ מנשבת עדיין רוח סתיו ולא יורדים גשמי ברכה, פוגמת בשמחה וכולנו תפילה ותקווה שיישמעו תפילותינו לבעל הרחמים, לחוס ולחון אותנו ולהרוות צימאונה של אמא אדמה.

" , "

תחת הכותרת: "יריית הפתיחה לתקציב 2014", נאספו במועדון לפני שלושה שבועות, כמעט כל מנהלי הענפים ומרכזי הוועדות בקהילה (24) כדי לצלול בצורה טובה לתהליך הכנת התקציב ותוכניות העבודה. כפי שכבר דווח על ידי כתבנו המסור, מעבר לידע וההנחיות המקצועיות שניתנו על ידי ישי אברהם ועל ידי, חשוב היה לי לפגוש בתחילת דרכי את הפורום הזה ולהוקיר לו טובה ותודה על האחריות שנטל עליו. דגש מיוחד ניתן, לאמונתי בביזור סמכויות ואחריות, ככלי ניהולי ממדרגה ראשונה. בפתח הערב הבאתי אסמכתאות לדבר ממש רבנו ולהבדיל מרוברט ג'וליאני, ראש עיריית ניו יורק בספרו "מנהיגות". החשיבות הגדולה בעיני של תהליך בניית תוכניות עבודה, היא בעצירת המרוץ של השגרה, בהתבוננות לאחור, חשיבה קדימה ובייצור תוכנית עם מדדים הניתנים לבקרה. ככל שיותר אנשים יהיו שותפים בתהליך בניית התוכניות, כגון כלל חברי הוועדות וצוותי העובדים ולא רק המנהלים, כך נגביר את המעורבות, השותפות והאחריות למימושן. העבודה רבה, לוח הזמנים מאתגר וצפוף ובמאמץ כולל, נגיע אל היעד בשלום ובטוב.

" "

בשני עלונים קודמים התפרסמו כתבות בנושא "החיים בזבל" ומצאתי לנכון להתייחס לדברים. ראשית, אין לי ספק שזו נקודת תורפה וצריך לעשות מאמץ לשפר אותה. יחד עם זאת, בואו לא נמהר להתייאש, וניתן צ'אנס אמיתי למועצה בתהליך הפרדת הפסולת על כל המשתמע ממנו. חשוב לי להדגיש, הפרדת הפסולת נכנסה בחוק ולאט לאט עולה רמת המחויבות של המועצות האזוריות לנושא. אמנם הורגלנו לאורך שנים שהמועצה שלנו הרחק מאחור, אך לשמחתי יש מאמץ אדיר, מצידו של ראש המועצה החדש וכלל עובדי המועצה להתקדם ולהגיע למחוזות חדשים. פנינו קדימה! גם אם זה ידרוש עוד מאמץ, סבלנות ושיתוף פעולה מצד כולנו.

באופן מעשי, נפגשנו עם תמיר בעניין והתבשרנו שהמועצה נכנסה לתהליך של שטיפת הפחים, רכישת משאית חדישה ונכונות לסיוע בבניית מרחבי איסוף מעוצבים. בנוסף, הופרכו הטענות שבאתר דודאים חוזרים ומערבבים את סוגי הפסולת השונים. כמו כן, אלי סימון האחראי על פינוי האשפה בסעד, עומד בקשר ישיר עם מחלקת התברואה וכל תקלה, שידועה לנו, מדווחת ומקבלת התייחסות. חשוב לנו שכל מי שנתקל בתופעות חריגות של איסוף לא נאות, משאית נוזלת וכד' יצלם ויעביר את המידע לאלי סימון ולשחר (במשרד), על מנת שיגיע לאחראים בזמן אמת. תודה לאלי על פועלו בתקווה שאכן נראה שינוי בשטח.

" "

תופעות השחתת הרכוש (וונדליזם) אשר מתרחשות בקהילתנו ובעיקר בשבתות, מדירות שינה מעיניי. רק כדי לסבר את האוזן, מספר דוגמאות מהחודשיים האחרונים (מאז כניסתי לתפקיד): השחתת מיחס בחדר הנצחה,

פריצה למחסן בגדים, קריעת רשתות במתפרות, עקירת שיחים במגרש המשחקים החדש בשכונה, ואירועי משק הילדים שכבר תוארו כאן על ידי רחלי. אני בשלב המחשבה הראשונית, אך נדמה לי שמספר דברים ברורים לכולנו: א. לא ניתן להשלים עם מציאות שכזו!

ב. מדובר פה בעניין קהילתי ובאחריות הורית ולא בעסק של ועדת חינוך.

ג. מנהל הקהילה, מוכשר ככל שיהיה, לא יכול לטפל בתופעה כזו לבדו וצריך לקבל החלטה מי הצוות

שלוקח אחריות על מיגור התופעה. הנהלת קהילה, צוות אד הוק, וועד הורים?

ד. כל אחד שניתקל בתופעה כזו חייב, עם כל אי הנעימות, ליידע את הורי הילדים המעורבים מחד ואת המערכת מאידך. רק באחריות כוללת נצליח לשנות את העולם.

” ”

בהשראת דבריו המופלאים של ר' נחמן: ”

” , התכנסה הנהלת הקהילה לראשונה מאז כניסתי, כשמטרת הפגישה הייתה תאום צפיות ובניית דרכי עבודה מוסכמות ותכנית עבודה ראשונית. (תודה לטוביה אלברט ששלח לי את דברי ר' נחמן עם כניסתי לתפקיד). מפגש העבודה התקיים במעוז מול עזה, באווירה חגיגית משהו ומתוך רצון לצאת מהגדר, לחשוב מחוץ לקופסא ולהתחבר לשורשים. המפגש היה פורה ומקדם ולפנינו עוד עבודה רבה. תודה לרב ארי שתרים מזמנו להעשרת המפגש, לשחרר על הרעיון המקורי לצאת למעוז ולמוריה פולק ורננה על הארגון המופתי. בסבב הפתיחה של המפגש שעסק ב"מה מביא אותי לשבת בהנהלת הקהילה" דובר רבות על האהבה למקום ובדרך כלל מה שנולד מתוך אהבה יוצא לטובה. לו יהי!

” ”

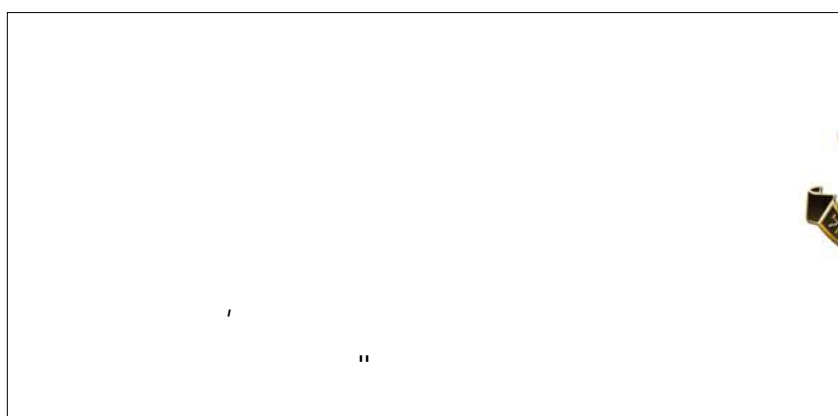
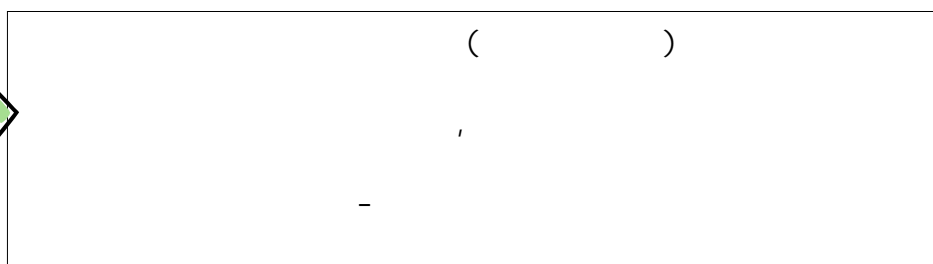
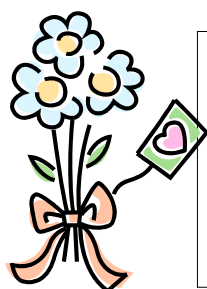
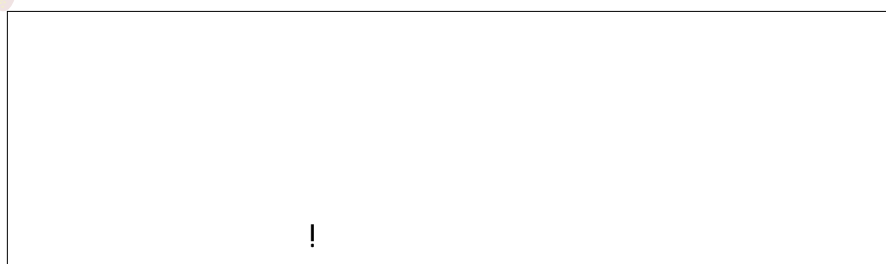
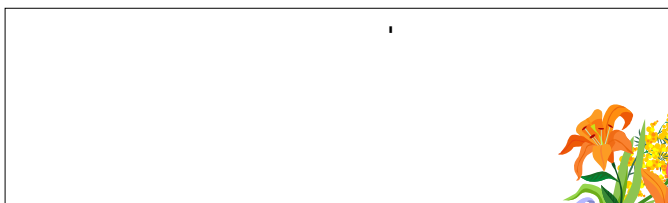
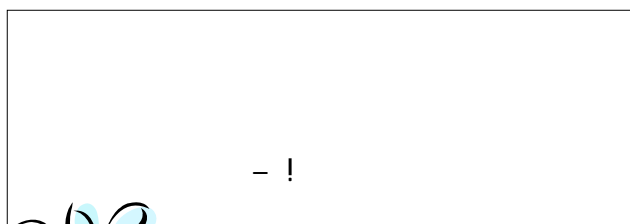
ביום שני בערב התכנסו עשרות חברים ונקלטים במועדון לחבר לשיח כן וגלוי סביב הצעת ועדת דת והועדה לליווי הרב בנושא ספר התורה ונישוקו על ידי נשים. דרורית וויס, קיבלה על עצמה את האתגר להוביל את השיח הרגיש ושמה דגש מרכזי על אמירות אישיות: "מה זה עשה לי". חשיבות הקו המנחה הייתה בעיניי, שלקחה את הדברים למציאות והוציאה אותם ממגרש הדמיונות וההשערות של כל אחד מאיתנו. נדמה לי שהעולה מן הערב בסיכומו הוא שהדברים מורכבים לכאן ולכאן, ועל הוועדות שיידרשו לחזור ולדון בנושא ובנקודות משיקות שעלו במהלך הערב, רובצת אחריות רבה בניווט הדברים בעתיד. יישר כח לבני ויצחק, תודה גדולה לדרורית על ההנחיה ואשרינו שיש לנו תרבות שיח שכזו. זה ממש לא מובן מאליו!

” ”

חדי העין והאוזן, ודאי הבחינו שאת ההשראה נטלתי השבוע משירי המושרים של אריק אינשטיין שהלך לעולמו אמש. דור של ענקי תרבות הולך ונעלם אך שירתו תלווה אותנו מן הסתם עוד דורות רבים. יהי זכרו ברוך.

נ.ב.

אני שב ומזכיר שריסוס עצי הדקל החל השבוע וכל עץ שמוקף בסרט כסוף, רוסס. יש להזהיר ולהרחיק את הילדים מן העצים ואסור לאכול מפירותיהם. אנא, שימו לב שלא יורידו את הסימון מן העצים.

חייבים להדליק אורות עם ערב, גם בקלנועית. זו תקנה ממשרד התחבורה. מדוע?

1. על מנת שכל הנוסעים על השבילים יראו את הקלנועית שלך.
2. הנוהג בקלנועית ייעזר באורות הקלנועית ויראה את הדרך בחשיכה.

!!

כולנו מדליקים! ... חג אורים שמח!